

President Thomas S. Monson

Tři aspekty rozhodnutí

Každý z nás přišel na tuto zem se všemi prostředky nutnými k tomu, abychom se mohli správně rozhodovat.

Milovaní bratři v kněžství, upřímně se modlím o to, abych mi dnes večer Nebeský Otec pomohl předat to, co jsem pocítil, že vám mám říci.

Nedávno jsem přemýšlel o rozhodnutích a o jejich následcích. Stěží během dne uplyne hodina, kdy se po nás nevyžaduje, abychom učinili to či ono rozhodnutí. Některá rozhodnutí jsou nedůležitá, jiná dalekosáhlá. Některá nemají žádný vliv na věčnou podstatu věcí, a jiná mají vliv naprosto klíčový.

Když jsem přemýšlel o různých aspektech rozhodnutí, rozdělil jsem je do tří kategorií: zaprvé – *právo* na rozhodnutí, zadruhé – *zodpovědnost* spojená s rozhodnutím a zatřetí – *výsledky* rozhodnutí. Nazval jsem je třemi aspekty rozhodnutí.

Zmíním se nejprve o *právu* na rozhodnutí. Jsem velmi vděčný milujícímu Nebeskému Otci za Jeho dar svobody jednání neboli práva se rozhodovat. President David O. McKay, devátý president Církve, řekl: „Kromě samotného udělení života je právo tento život řídit tím největším darem, který Bůh člověku dal.“¹

Víme, že jsme měli svobodu jednání předtím, než byl tento svět, a že Lucifer se snažil nám ji vzít. Neměl žádnou důvěru v zásadu svobody

jednání ani v nás, a prosazoval vynucené spasení. Trval na tom, že podle jeho plánu by nebyl nikdo ztracen, ale zdá se, že si neuvědomoval – nebo ho to možná nezajímalo – že kdybychom jeho plán následovali, tak by kromě toho nikdo nebyl o nic moudřejší, o nic silnější, o nic soucitnější, ani o nic vděčnější.

My, kteří jsme si vybrali plán Spasitelův, jsme věděli, že se vydáme na riskantní a obtížnou cestu, neboť žijeme ve světském prostředí, hřešíme a klopýtáme, a tím se oddělujeme od našeho Otce. Avšak Prvorozený v Duchu nabídl sám sebe jako oběť, aby usmířil hříchy všech. Skrze nevýslovné utrpení se stal velikým Vykupitelem, Spasitelem celého lidstva, a tím nám umožnil, abychom se mohli úspěšně vrátit k Otci.

Prorok Lehi nám říká: „Pročež, lidé jsou svobodni podle těla; a vše je jim dáno, co je člověku nezbytné. A jsou svobodni, aby si zvolili svobodu a věčný život skrze velikého Prostředníka všech lidí, nebo aby si zvolili zajetí a smrt podle zajetí a moci ďáblovy; neboť ten se snaží, aby všichni lidé byli bídni jako on sám.“²

Bratři, ať se ocitneme v jakékoli situaci, budeme mít vždy *právo* se rozhodnout.

S *právem* na rozhodnutí je spojena *zodpovědnost* rozhodnout se. Nemůžeme být neutrální; neexistuje něco uprostřed. Pán toto ví; i Lucifer to ví. Dokud budeme žít na této zemi, Lucifer a jeho zástupy se nikdy nevzdají naděje na získání naší duše.

Nebeský Otec nás nevyslal na naši věčnou cestu, aniž by nám poskytl prostředky, díky nimž od Něho můžeme obdržet božsky dané vedení, které nám bude pomáhat v našem bezpečném návratu, až náš smrtelný život skončí. Mám na mysli modlitbu. Mám také na mysli ono našeptávání tichého a jemného hlasu, který je uvnitř každého z nás, přičemž nezapomínám na svatá písmena napsaná námořníky, kteří úspěšně zdolali oceány, které i my musíme přeplout.

Každý z nás přišel na tuto zem se všemi prostředky nutnými k tomu, abychom se mohli správně rozhodovat. Prorok Moroni nám říká: „Duch Kristův je dán každému člověku, aby mohl rozeznávat dobro od zla.“³

Obklopují nás – a občas nás i bombardují – různé vzkazy od protivníka. Poslechněte si některé; bez pochyby vám budou povědomé: „Pro jednu se nic nestane.“ „Nedělej si starosti; nikdo se to nedozví.“ „Můžeš přestat kouřit nebo pít nebo brát drogy, kdykoli se ti zachce.“ „Dělá to každý, takže to nemůže být tak špatné.“ Seznam lží je nekonečný.

Ačkoli se na své cestě setkáme s rozcestími a odbočkami, jednoduše si nemůžeme dovolit ten luxus a vydat se po odbočce, ze které se nemusíme nikdy vrátit. Lucifer, onen vychytralý krysař, hraje svou rytmickou melodii a odvádí nic netušící lidi z bezpečí zvolené cesty, pryč od rady milujících rodičů, pryč od bezpečí Božího učení. Neusiluje jen o takzvanou spodinu lidstva; usiluje o každého z nás, včetně samotných

vyvolených Božích. Král David naslouchal, zakolísal a poté ho následoval a padl. Stejně tak i Kain v dřívější době a Jidáš Iškariotský v době pozdější. Luciferovy metody jsou úskočné; jeho oběti jsou početné.

V 2. Nefim o něm čteme: „A jiné upokojí a ukolébá je do tělesného bezpečí.“⁴ „Jiné odlákává lichocením a říká jim, že není žádného pekla, ... až je polapí hroznými řetězy svými.“⁵ „A tak ďábel klame duši jejich a svádí je opatrně dolů do pekla.“⁶

Když před námi stojí důležité rozhodnutí, jak se rozhodneme? Podlehne-li slibů momentálního potěšení?

Svým choutkám a žádostem? Nátlaku vrstevníků?

Nebuďme nerozhodní jako Alenka v klasickém díle Lewise Carrola *Alenka v říši divů*. Asi si pamatujete, že Alenka přichází na křižovatku dvou cest, z nichž každá vede dál, ale opačným směrem. Do cesty se jí postaví kočka Šklíba a Alenka se jí ptá: „Kterou cestou se mám vydat?“

Kočka odpovídá: „To záleží na tom, kam chceš jít. Pokud nevíš, kam chceš jít, tak nezáleží na tom, kterou cestou se dáš.“⁷

Na rozdíl od Alenky my všichni víme, kam chceme jít, a na tom,

kteřou cestou jdeme, *opravdu záleží*, neboť výběrem cesty si vybíráme i cíl.

Rozhodnutí neustále leží před námi. Abychom se rozhodovali moudře, je zapotřebí odvahy – odvahy říci „ne“ a odvahy říci „ano“. Rozhodnutí *opravdu* určují náš osud.

Naléhám na vás, abyste se rozhodli právě zde a právě nyní, že se neodchýlíte od cesty, která vede k našemu cíli – k věčnému životu s naším Otcem v nebi. Podél této přímé a pravdivé cesty se nacházejí další cíle: misionářská služba, chrámový sňatek, aktivita v Církvi, studium písma, modlitba, chrámová práce. Existuje bezpočet hodnotných cílů, kterých máme dosáhnout, zatímco putujeme životem. To, čeho je zapotřebí, je náš závazek těchto cílů dosáhnout.

Nakonec, bratří, budu mluvit o *výsledcích* rozhodnutí. Všechna naše rozhodnutí mají své důsledky, některá mají jen málo společného, nebo vůbec nic, s naším věčným spasením, a jiná s tím mají společné naprosto *všechno*.

To, zda si na sebe vezmete tričko zelené nebo modré, není z dlouhodobého hlediska vůbec důležité. Pokud se ale rozhodnete stisknout na svém počítači klávesu, která vás zavede k pornografii, může to ovlivnit *celý* váš život. Právě jste jedním krokem sešli z přímé a bezpečné cesty. Pokud na vás kamarád naléhá, abyste se napili alkoholu nebo abyste si zkusili vzít drogy, a tomuto nátlaku podlehnete, vydáváte se na odbočku, z níž se nemusíte vrátit. Bratří, ať již jsme 12letí jáhni nebo dospělí vysocí kněží, jsme náchylní k pokušení. Kež upíráme svůj zrak, srdce i odhodlání k onomu cíli, který je věčný a který stojí za jakoukoli cenu, kterou budeme muset zaplatit, nehledě na oběť, kterou budeme muset přinést, abychom tohoto cíle dosáhli.

Žádné pokušení, žádný nátlak, žádné vábení nás nemůže překonat,

pokud mu to neumožníme. Pokud se rozhodneme špatně, můžeme z toho vinit jen sami sebe. President Brigham Young kdysi vyjádřil tuto pravdu tím, že ji vztáhl na sebe. Řekl: „Když bratr Brigham půjde špatnou stezkou, a nebude vpuštěn do království nebeského, nebude to vina nikoho jiného, kromě bratra Brighama. Jsem jediným člověkem v nebi, na zemi nebo v pekle, který za to nese vinu.“ A pokračoval: „To platí stejně pro každého Svatého posledních dnů. Spasení je individuální věcí.“⁸

Apoštol Pavel nás ujišťuje: „Pokusení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokouseti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokusem také i vysvobození, abyste mohli snést.“⁹

Každý z nás se někdy nerozhodl správně. Pokud jsme tato rozhodnutí ještě nenapravili, ujišťuji vás, že existuje způsob, jak to udělat. Tento proces se nazývá pokání. Naléhám na vás, abyste napravili své chyby. Náš Spasitel zemřel, aby poskytl tento požehnaný dar vám i mně. I když je to cesta obtížná, zaslíbení je skutečné: „Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší.“¹⁰ „A já, Pán, již na ně nevzpomínám.“¹¹ Neriskujte svůj věčný život. Pokud jste zhřešili, čím dříve se začnete vracet, tím dříve najdete nádherný pokoj a radost, které přicházejí díky zázraku odpuštění.

Bratří, jste vznešeného rodu. Vaším cílem je věčný život v království našeho Otce. Tohoto cíle nelze dosáhnout jedním vznešeným pokusem, jeho dosažení je spíše výsledkem celoživotní spravedlivosti, řady moudrých rozhodnutí, ba i neustálé odhodlanosti. Jako v případě čehokoli, co za to stojí, i odměna věčného života vyžaduje úsilí.

Písma mluví jasně:

„Hleďtež tedy, abyste činili, jakž přikázal vám Hospodin Bůh váš; neuchylujte se na pravo ani na levo.

Po vši té cestě, kterouž vám přikázal Hospodin Bůh váš, choditi budete.“¹²

Na závěr mi dovoluňte podělit se s vámi o příklad toho, kdo se již brzy ve svém životě rozhodl, jaké bude mít cíle. Budu mluvit o bratru Claytonovi M. Christensenovi, členovi Církve, který je profesorem obchodní administrativy na Podnikatelské fakultě na Harvardu.

Když bylo bratru Christensenovi 16 let, rozhodl se, mimo jiné, že v neděli se nebude věnovat žádnému sportu. O několik let později, když studoval na Oxfordu v Anglii, hrál v basketbalovém týmu středního rozehrávače. Onoho roku hráli celou sezónu bez porážky a dostali se na turnaj, který je britskou obdobou vysokoškolské ligy ve Spojených státech.

V zápasech turnaje celkem snadno vyhrávali a dostali se až mezi čtyři nejlepší týmy. A tehdy se bratr Christensen podíval na rozpis her a k naprostému zděšení zjistil, že finálový zápas je naplánován na neděli. Společně s celým týmem se tolik snažili,

aby se dostali tam, kde nyní byli, a on byl středovým rozehrávačem. Zašel se svým problémem za trenérem. Trenér ale neměl pochopení a řekl bratru Christensenovi, že očekává, že do zápasu nastoupí.

Před finálovým zápasem se ale hrálo semifinále. Naneštěstí si náhradní rozehrávač vykloubil rameno, což ještě víc zvýšilo tlak na to, aby bratr Christensen hrál ve finálovém zápasu. Odešel do hotelového pokoje. Poklekl. Zeptal se Nebeského Otce, zda by bylo možné, jen protentokrát, aby nastoupil na zápas v neděli. Řekl, že než se domodlil, získal odpověď: „Claytone, proč se mě vůbec ptáš? Vždyť odpověď znáš.“

Zašel tedy za trenérem a řekl mu, že se omlouvá, ale že ve finálovém zápase hrát nebude. Šel na nedělní shromáždění v místním sboru, zatímco jeho tým hrál bez něho. Celou svou mocí se modlil o to, aby se jim dařilo. A oni vyhráli.

Ono osudné a obtížné rozhodnutí učinil před více než 30 lety. Bratr Christensen řekl, že s odstupem času to považuje za jedno z nejdůležitějších rozhodnutí, které kdy udělal. Bylo by velmi snadné říci: „Obecně řečeno je

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

svěcení sabatního dne správné přikázání, ale v mých konkrétních polehčujících okolnostech je v pořádku, když jen protentokrát toto přikázání nedodržím.“ Říká ale, že celý jeho život se stal nekončícím sledem polehčujících okolností, a kdyby udělal jen jednu výjimku, pak by se příště přihodilo něco tak náročného a kritického, že by bylo mnohem snazší udělat výjimku znovu. Ponaučení, které z toho získal, spočívá v tom, že je snazší dodržovat přikázání ve 100 procentech případů, než jen v 98 procentech.¹³

Milovaní bratři, kéž jsme naplnění vděčností za *právo* na rozhodnutí, kéž přijímáme *zodpovědnost* za rozhodnutí a kéž si vždy uvědomujeme *výsledky* svého rozhodnutí. Jako nositelé kněžství si všichni společně i jednotně můžeme zasloužit vedení našeho Nebeského Otce, pokud se budeme rozhodovat pečlivě a správně. Jsme zapojeni do díla Pána Ježíše Krista. My, podobně jako ti za starých dob, jsme přijali Jeho povolání. Plníme Jeho úkoly. A úspěšně naplníme toto posvátné pověření: „Očistě se vy, kteří nosíte [nádoby Páně].“¹⁴ Kéž tomu tak je, o to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, našeho Mistra, amen. ■

ODKAZY

1. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), 208.
2. 2. Nefi 2:27.
3. Moroni 7:16.
4. 2. Nefi 28:21.
5. 2. Nefi 28:22.
6. 2. Nefi 28:21.
7. Upraveno z: Lewis Carroll, *Alenka v říši divů* (1898), 89.
8. *Učení presidentů Církve: Brigham Young* (1997), 293.
9. 1. Korintským 10:13.
10. Izaiáš 1:18.
11. Nauka a smlouvy 58:42.
12. Deuteronomium 5:32–33.
13. Viz Clayton M. Christensen, „Decisions for Which I've Been Grateful“ (Brigham Young University–Idaho devotional, June 8, 2004), www.byui.edu/presentations.
14. Izaiáš 52:11.

Důvěřuj Bohu, a pak jdi a jednej

Svou důvěru v Něho projevujete tehdy, když nasloucháte s cílem něčemu se naučit a činit pokání, a pak jdete a děláte to, o cokoli vás požádá.

Milovaní bratři a sestry, je pro mě čest promlouvat k vám o tomto sabatním dnu. Zaplazuje mě pocit pokory z mého úkolu hovořit k milionům Svatých posledních dnů a našim přátelům po celém světě. Při přípravě na tuto posvátnou příležitost jsem se modlil a přemítal, abych poznal vaše osobní potřeby a to, o čem si Pán přeje, abych hovořil.

Vaše potřeby jsou veliké a rozličné. Každý z vás je jedinečné dítě Boží. Bůh vás zná osobně. Sesílá poselství pro povzbuzení, nápravu i vedení, jež jsou přizpůsobena vám a vašim potřebám.

Abych zjistil, co si Bůh přeje, abych k této konferenci přidal, četl jsem poselství Jeho služebníků v písmech a v dřívějších konferencích. Odpověď na svou modlitbu jsem obdržel poté, co jsem četl slova Almy, velkého služebníka Páně, v Knize Mormonově:

„Ó, kéž bych byl andělem a dostalo se mi přání srdce mého, abych mohl jít a promlouvatí pozounem Božím, hlasem, který by zachvíval zemí, a hlásati pokání všem lidem!

Ano, oznámil bych každé duši, jakoby hlasem hromovým, pokání a plán vykoupení, že mají činiti pokání a jít k Bohu svému, aby na celé tváři země již nebylo smutku.

Ale vizte, jsem člověk a ve svém přání hřeším; neboť mám býti spokojen s věcmi, jež mi Pán udělil.“¹

A pak jsem v Almově úvaze našel ono vedení, o které jsem se modlil: „Neboť vizte, Pán dává všem národům z jejich vlastního národa a jazyka, aby učili slovu jeho, ano, v moudrosti, vše, co uznává za vhodné, že by měly míti; tudíž vidíme, že Pán radí v moudrosti podle toho, co je spravedlné a pravdivé.“²

Když jsem četl toto poselství služebníka Božího, můj dnešní úkol začal být jasný. Bůh sesílá ke svým dětem poselství a oprávněné posly. Mám vybudovat takovou důvěru v Boha a Jeho služebníky, abychom mohli vyjít a následovat Jeho rady. Toto chce proto, že nás miluje a přeje si, abychom byli šťastní. A ví, že nedostatek důvěry v Něho přináší smutek.